

MAGTÁRlap

művészetek völgye 2007

A zene és a kép összhangja

A muzsika – mint művészet – évezredek óta szerepet játszik az emberek életében. Egyaránt felbukkant az ősemberek életében – termékenység-rituálékon, vadászatok során –, de találkozhattunk vele akár az ókorban, a középkorban, sőt még napjainkban is – amikor már lényegesen több műfaj, stílus létezik. Mi lenne, ha a művésztől alá zenét is vágnánk?

Más néven ez a diaporáma. Teszem azt, van egy zseniális fotósunk, aki imádja a munkáját és már több mint tíz éve űzi is azt. Egyszer csak úgy gondolja, hogy a képei alá ad egy kis zenei aláfestést. Meg is teszi, majd eljön az első bemutató, és feszült figyelemmel várja a nézők reakcióját. De kanyarodjunk vissza egy picit, miért gondolja úgy, hogy zene kell a műveinek, ahhoz, hogy életre keljenek? Több ok is lehetséges, egyrészt, mert nem egy hagyományos kiállítást akart, nem akarta kiállítani a műveit egy galériába, ahol majd hónapokig porosodnak. Ő azt akarta, hogy a néző élje át a kép mondanivalóját, hogy megértse

azokat az érzelmeket, amelyeket belőle is kiváltott a film ellövése után.

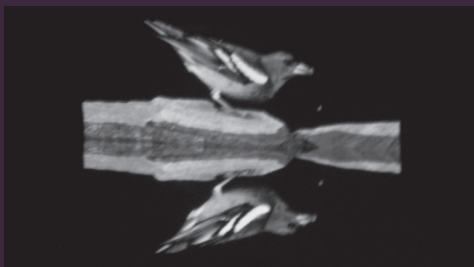
Láthattunk itt az Alföldtől kezdve Erdélyig mindent. Madarakat, fákat, növényeket s állatokat is. A zene is igen változatos volt, ugyanis minden diaporámának külön dala – vagy műve, ha klasszikusról van szó – és témája volt. Az előadáson összesen nyolc diaporámát vetítettek.

Úgy hiszem, elég kevesen ismerik ezt a műfajt, de ennek ellenére is igen nagy sikert aratott. Az, hogy az emberek így át tudták érezni egy kép szépségét, biztosan lendített a dolgon. Talán ez a kis „apróság” segítséget nyújt azoknak is, akiknek kicsit gyengébb a fantáziájuk és enélkül nem tudják megérteni egy kép szépségét.

“Az angyalok, ha Istennek játszanak, akkor Bach zenéjét, ha maguknak, akkor Mozartot játszanak.”

“Az életem egy film, aminék én vagyok a főszereplője. Azonban betétdal nélkül még a némafilm sem teljes. A zene ad fényt, színt, sőt kedvet az életnek.” /Do-uneg/

Rapalli Vivien

Fiatalok istentisztelete

A Kapolcson lévő evangélikus templomban egy istentiszteletre gyűltek össze az emberek. Egy igazán rendhagyó szertartáson vehettek részt az egybegyűltek, ugyanis gyerekek énekeltek és zenéltek. A szöveg Isten dicsőítését tartalmazta, de a zenét teljesen modern hangszerekkel játszották, így a zene is modernnek hatott. Az érdekes az volt – bár lehet, hogy ez nem feltétlenül szükséges –, hogy az előadók teljesen hétköznapi ruhákban voltak, így a kinézetük nem sugárzott túl nagy ünnepélyességet.

Volt két gitáros – egy basszus- és egy szóló- –, akik központilag voltak csatlakoztatva a hangszerórkhoz, ami azt jelenti, hogy nem volt külön erősítőjük. Így nem volt teljesen tiszta a hangzás, de aláfestésnek tökéletes volt. Egy dobos is állt mellettük egy pergődobbal, illetve egy kis „splash” cintányérral. Ő is megoldotta a kíséretet. Többnyire kisebbeket ütött a cinre, a lezárásoknál pedig nagyobbat. Egy szintetizátoron játszott még egy hölgy. Gyönyörű hangok hagyták el a hangszert. Felnőtt támogatásával egy gyermekkórus is bent volt a templomban. A vezető sokszor csak jeleket adott a srácoknak, ők pedig tudták a dolgukat.

A nézőközönség nagyon élvezte a koncertet. Sok hozzátartozót is fel lehetett

fedezni a padosorokban. Tulajdonképpen egy modernizált istentiszteletet lehetett látni, illetve hallani a templomban.

Van egy kérdés, ami manapság mindig visszatér. Mégpedig az, hogy szabad-e ilyen csinálni. Modern zenével énekelni a tanításokat, és úgynevezett mai felfogásban művelni mindazt, amit az elődeink még teljesen máshogyan csináltak. Mindenki maga elé

tud idézni egy vidéken élő nénit, aki elmegy a templomba a fejkendőjével. Beül, hallgat, letérdel, imádkozik, boldogan, megtisztulva hazamegy. Ma már egy kicsit másról van szó. A templomban elzenélik az istentiszteletet. Mindkettő megüdvözít. Mindkettőtől boldogok leszünk, főleg a mai előadástól. De szabad-e ilyen? Én nem tudom...

Takács Bence

A Vaskakas kukorékol

Nem volt az olyan rég, vagy még talán el sem múlt az az időszak, amikor örömmel mentem cirkuszba, bábszínházba, most mégis, amikor a Kolibri színpadon megláttam a díszleteket, kissé megrettentett az unalom szelleme, hogy talán valami olyat látok, ami öt éves szintre gagyog le. Szerencsére azonban a Vaskakas Bábszínház „A bögös fia meg az ördögök” című darabján együtt nevetett az öt- és az ötvenéves.

A győri legenda szerint, ahogy egykor a törökök vesztére életre kelt a város szívében a vaskakas, úgy keltik ők is életre az élettelen bábokat, csempésznek egy csipetnyi szerethető lelket a bábokba. Az elmúlt időszakban nemzetközi hírnévre szert tevő csoport darabjával, „A világ teremtésének nyolc napjával” elnyerte a Nemzetközi Bábművész Szövetség diplomáját. Részt vettek a rijekai Világfesztiválon, és számos külföldi meghívásnak tettek eleget.

Kapocsra egy, a cigány népmesékre épülő darabbal érkeztek. Kezdeti félelmem, vagy inkább előítéletem

olyan hamar elillant, amilyen hamar felhangzott az első kacaj a közönség soraiból. Az előadás folyamán a nézősereg apraja-nagyját is meglátogató Buzás György (a bögös fia) fekete „zsíros kalapjában”, mezítlábasan, koszos ingében épp annyira volt előtérben, hogy ne feledkezzünk el magáról a bábról. S talán épp ez a legnehezebb feladat egy bábszínházban tevékenykedő színésznek: életet csíholni a bábba, úgy, hogy közben róla se feledkezzen el a publikum. Buzás mellett a színpadon szintén sziporkázott Kocsis Rozi és Rab Viki.

A félelmemet, még a műsor előtt, az is táplálta, hogy viszolygok a túl sok énektől egy gyerekdarabban, azonban amikor a három színész rákezdett, egyszer sem fogott el az az érzés, hogy bármelyik nőta is felesleges lenne. Remekül illeszkedtek egymáshoz a színpadi elemek, a színészek pedig profi módon szórakoztatták a vegyes életkorú közönséget. Csakis ajánlani tudom mindenkinek a győri bábszínház előadásait!

CZÉGÁNY PÁL

Bóbita, Bóbita épít(ett volna)

Kapolcs, Örökségvölgy. Délután egy óra. Szemerklő eső. Belépek az ajtón, és meglátok két fiataalt, amint maketteket festgetnek. Gyerek egy szálsé. Úgy tűnik, a „Bóbita, Bóbita épít” programot elmosta az eső.

A sok előkészület ellenére az eső keresztülhúzta a számításokat.

A gyerekek közül bizonyára sokakat hazavitték a szülők. Így aztán most kénytelenek a szervezők maguk elkészíteni azt, amit a kicsiknek kellene. Végeredményben tehát maguknak szerveztek programot. Számomra úgy tűnik, nem sokáig bánkódtak miatta, most már ugyanis szívesen festgetik a sokadik házikót. Közben csevegnek, és zenét hallgatnak.

Megkérdeztem, milyen programok maradtak el. Nos, igazán kár értük. Oda-kint lehetett volna szénrel rajzolni, graffittal dolgozni, nemezelní, és még számos kézműves program várta volna az ügyes kezű gyerkőcöket. Sajnos azonban ezekkel az anyagokkal lehetetlenség nedves környezetben dolgozni, fedett helyiség pedig nem állt rendelkezésükre.

Az anyagok azonban nem vesztek kárba, a következő napok valamelyikén bizonyára megrendezik az elmaradt programot népes gyerekhad kíséretében. Feltéve, hogyha az időjárás nem gonoszcodik velük úgy, mint a mai napon tette.

Meglátok egy hófehér házikót árválkodni az asztalon már kipingált, színes

társai között. Ecsetet ragadok, és narancssárgára festem a csupasz falakat, majd feketével mintákat is rajzolok rá. Nagyon csinos lett, bár amit a szervezők készítették, az valamiért jobban elnyerte a tetszésemet, mint a sajátom.

Ahogy nézelődök a teremben, szemembe ötlík egy nagyméretű makett, amely nagyon ismerős nekem. Hát persze! Tudom már, miért. Hiszen a kapolcsi templom kicsinyített mását látom az asztalon.

Kárpáti Viki

Internet ingyen, csúcssebességen.

A mai technológia odáig fejlődött, hogy lassan egy átlagos ember nem tud kibírni egy-két hétnél többet internet nélkül. Ki-ki más időtartam után elkezd aggódni, vajon mennyien is jelölték be IWIW-en, mit gondolnak, ha már egy hete nem volt fenn MSN-en, és lehet, hogy már megkapta azt a fontos üzleti e-maílt, amit már hónapok óta vár. A Völgy a tudománnyal együtt haladva biztosítja mindezen problémák kiküszöbölését.

A Malom-szigeten kalandozva a sok vásárfia között, könnyen előfordulhat, egy átlagos kis falusi házra felaggatott T-Com zászlót pillantunk meg, a már jól ismert fehér-rózsaszín összetétellel. Ha van annyira bátor, hogy beljebb menjen az eltévedt, az ajtón belépve biztosan lesik az állá.

A visszafogott átlagos kapolcsi házban egy egész és teljesen csúcsfelszereléssel telerakott kommunikációs központ alakítottak ki a szervezők. Legfejlettebb laptopokon lehet böngészni, chatelni stb. Hogy ne legyen nehézkes a kurzorirányítás és a gépelés, minden géphez jár egy egér és egy billentyűzet. A net 1Mbit/s-on száguld, a hálózat sohasem leterhelt. És ez mind persze ingyen. Szép munka. Igazán gratulálhatunk az ötletgazdáknak és a kivitelezőknek egyaránt.

Ahogy körbenéztem egy-két monitoron, nagyjából fel tudtam mérni, mire is használják legtöbbször a webet. Körülbelül 60% az IWIW portálján keresgélt, levelezett, az IWIW-használók közül szinte mindenki beszélgetett valamelyik chat-programmal. Főleg a már említett msn-nel. Szerencsére a készítőik felkészültek voltak, és már előre fellelepítették a bővítményeket. Így aztán mindenki egyből a legfrissebb szoftververzióval kapcsolódhat távoli partnereihez.

A hely legegyszerűbb megközelítési módja, ha a faluházzal szemben a posta mellett lesodródunk a hídig, és ott aztán balra fordulva már elvileg virít a gyönyörű két színű plakát. Jó böngészést kívánok mindenkinek!

Deák Kristóf

Lúdas Matyi

Egy esős nap, viszont egy annál interaktívabb előadás. Török Ágnesnél aztán fel lehet ülni a színpadra, közlelről lehet ám élvezni a műsort. Különösen érdekes, hiszen a bábszínházi és a vásári komédiák varázsát egyesíti.

Sajnos ez a hétfő egy igen esős napra sikerült. Emiatt kellett az egész „színháznak” cuccostól átköltöznie a Kolibri fészekből a Malomszigetre, ahol fedett helyen tudtak játszani. Nagyon gyászos nap volt ez ebben a Völgybeli 2hétben, az utcák pangtak, alig lézengett egy-két ember esernyővel. A Malomszigeten viszont – ha végigmászott valaki a vásárosok iszapjában a legvégéig – egy kis színpad alatt egy egész nagy tömeg gyűlt össze.

Aki egy picit előbb érkezett, az láthatta, hogyan is hívogatták fel a legkisebbeket a színpad első sorába, hogy onnan nézhessék az előadást, sőt akár részt is vehessenek benne.

Stílusa már csak azért is vásárfiás, hiszen csak ketten vannak. De előfordul, hogy egyszerre négy embert is tudnak játszani, hiszen ott van nekik

még a kezük is. A bábuval még színe-sebbé, interaktívabbá tehetik a műsort. Ha éppen nem kell négy szerepet játszani, akkor az egyetlen használt bábuhoz öltöznek ők is, ezzel is fokozva a vizuális élményt.

Ami még nagyon érdekes volt, az a közönség összetétele. A nézőknek csupán csak a fele volt kisgyerek a szüleivel. A maradék inkább a tízes éveinek végét és a húszasainak elejét taposókból tevődött össze. Legmegdöbbentőbb, hogy erre a két előadó fel is készült. A darab tele volt rakva olyan poénokkal, rejtett huncutságokkal, amiket csak

érettebb fejjel lehet megérteni. Zseniálisnak tartottam, hogy volt néhány olyan vicc, csattanó benne, amiknek kettős jelentésük van.

A kisgyerek nem tud még elvonatkoztatni, de így is nevet, mert egyértelmű, min is kell. Az érett gondolkodásúak már tovább tudják gondolni, és ők is röhögnek egy jót. Persze egy teljesen más dolgon.

Deák Kristóf

Brass in the Five – jazz a javából

Július 30-án, hétfőn, az esőzések miatt kétséges volt, hogy megtartják-e a koncertet, de ameddigre eljött a 16 óra a kapolcsi Leader Völgyben, szerencsére már elállt az eső. Talán a levegőt is próbálta felfelemelegíteni a Brass in the Five rézfúvós együttes, amit a hangzatos „jazzkoncert a javából” címen hirdettek meg. A kürt, a harsona, a tuba és a két trombita másfél órán át szolgáltatott zenét az érdeklődőknek.

A jazz világból mutattak meg sokféle részletet: egészen a reneszánsz vonalaktól a kortársakig. Jó pár műfajt szólaltattak meg: a ragtime-től kezdve a blues-on keresztül a jive-ig hallgathattunk zeneszámokat, de volt ott még keringő is. És mindezt persze jazzes feldolgozásban.

„Mi úgy gondoljuk, hogy világlejtünkben újat akartunk keresni a zenélés kapcsán, és nem a zenélés mellett: olyan dolgokkal kell összekapcsolni a zenét, amik még jobban megragadnak a kö-

zönségben, de mégsem mennek a színvonal rovására” – így jellemezte magukat az együttes vezetője, Takács Tibor.

A csapat először 1993-ban volt a Völgyben, mint rézfúvós quintett, és a koncerteken kívül még zeneiskolás és szakközépiskolás, muzsikusi pályára készülő diákokat táboroztattak. Bár pár éve ez megszakadt, koncertező zenekarként visszatértek, hogy szórakoztassák közönségüket.

Idén már nem fognak fellépni a Völgyben, hiszen a hétfői rendezvényen kívül már volt három koncertjük: az egyik egy zenés erdei séta volt, amit eredetileg is ők szerveztek régen, most pedig hagyományörző jelleggel újra megismételték.

A közönségnek minden bizonnyal tetszett a koncert, hisz jó néhány szám ismerős lehetett a számára, ezen kívül a koncert végére beraktak néhány szórakoztató elemet is: szerintem erre értette Takács Tibor, hogy a zenét össze kell kapcsolni olyan dolgokkal, ami jobban megfogja a hallgatókat.

Kiss Katalin

Lurkó program

Július 30-a, délelőtt. Ez volt az az időszak, amikor a zuhogó eső elmosta a szabadtéri programokat. A Lurkó program felé is megcsappant az érdeklődés – bár fedett helyen, a kapolcsi Tornateremben volt. Lényegében nem sokan látogatták meg a kijelölt korosztályból a rendezvényt, de így is tele volt a terem az internetezni vágyókkal, hisz erre való ez a hely, a NetCafé. Mindennap ingyenes az internethasználat: 10-kor nyitnak, 18-ig fogadják az érdeklődőket.

A Lurkó program keretein belül 7-től 10 éves korig várják a gyerekeket Kapolcsra, hogy megtanítsák nekik az internet használatát. Ezt az ő nyelvükön, és az ő érdeklődési körüknek megfelelően teszik: játékokat, érdekes információkat mutatnak nekik, és megtanítyják, hogy találják meg ezeket a dolgokat maguktól, hogyan használják őket; akár egy mesefiguráról, akár a játsszóterekről van szó, a neten mindent megtalálhatnak.

Az oktatás után rögtön egy vetélkedőt tartanak, ezen a megszerzett tudást mé-

rik fel. Van 10-15 kérdés, amit egyszerre tesznek fel. Természetesen a kérdések is a kisgyerekeknek vannak kitalálva, olyan dolgokra kell választ adniuk, mint hogy mi a világ legdélibb csücske, melyik a világ legmagasabb pontja vagy hogy mutassanak be egy mesét az interneten. Aki a leggyorsabban megtalálja a helyes választ, azé a legtöbb pont. A győztes egy pólót kap, a második díj egy baseball-sapka, a harmadik pedig egy egérpad.

Az eddigi tapasztalatok alapján a gyerekek nagyon gyorsan elsajátítják a net használatát. Volt már olyan is, hogy írni-olvasni még nem tudó gyerekek már könnyedén találták meg a játékos weboldalakat, és a játék sem okozott problémát számukra. Ők csak azt nem tudták eddig, hogy az internet nem csak erről szól: rengeteg hasznos információt található ott, fejleszthetik a tudásukat is akár. A Lurkó program pedig pont ebben próbál segíteni a legkisebbek számára is.

Kiss Katalin

Köországbán jártam

Vastag kőfalak, kőkerítés, kőházak, kőautók. Az emberek kőutakon járnak, kőcipőben, a gyerekek kőhintán játszanak, és kőtálból kőlevest ebédelnek. Valahogy így tudnám elképzelni Köországot. Természetesen erről só sincs. Kapolcson egy kedves kis bazár várja az érdeklődőket a szebbnél szebb ásványokkal, és ékszerekkel.

Van ott kék, lila, zöld, rózsaszín, fém-színű, barna, átlátszó, ami olyan, mint a jég, csak éppen nem olvad el. Jómagam rajongok a kövekért, rengeteg színpompás ásványom van: rózsakvarc, hematit, tigrisszem, macskaszem, hegyi kristály, és még sorolhatnám.

Már egészen kiskorom óta megszállottan gyűjtöttem őket, hogy minden fajtából legyen legalább egy kicsiny darabka. Ha megláttam egy bazárt, vagy boltot, ahol ilyesmiket árultak, nem lehetett onnan elrángatni, míg ki nem könyörögtem egy pici kavicsocskát.

Számomra, és azt hiszem, ezzel nem vagyok egyedül, felfoghatatlan, hogy a természet hogy képes ilyen csodálatos

anyagokat megformálni; csillog, színpompás, ragyogó, és lenyűgöző.

A kapolcsi bazár pedig igen nagy csábítást jelent egy ilyen embernek. De azt hiszem, a köveket valahol mindenki szereti.

Emlékszem, még óvodás koromban elmentünk Balatonra nyaralni az ovis társaimmal. Játék közben az egyik kisfiú mérges lett, és a földhöz vágott egy nagy követ, ami kettétört, és a látszólag átlagos barna külső mögött hófehér arany ragyogás várt minket. Végül is nem tudom, hova lettek a darabjai, azt hiszem, az óvó néninek adtuk. Innentől kezdve rajongok a kövekért. Nagyon sajnálom, hogy nem volt nálam egy kis pénz, és nem vehettem egy aprócska ásványt abban a bazárban, hogy gazdagítsam a gyűjteményemet. Pedig nem volt drága, sőt, kimondottan olcsó volt, ahhoz képest, amilyen gyönyörűen megformálta, és csillogóra csiszolta az anyatermészet.

Keller Zsuzsanna

CZÉKMÁNY VERA GYERTYÁI

Dideregve ballagtam Kapolcs utcáin egy nagy esőkabátban, félig vizes pulóverben valami érdekes program után kutatva. Mivel a Művészetek Völgye tele van ilyenekkel, hamar rátaláltam egy kis udvarra, ahol szebbnél szebb gyertyák voltak kiállítva. Legtöbbjük kék, illetve sárga volt, rózsza- és egyéb virágdíszítéssel. Volt kicsi, nagy, a legtöbbjük még illatos is volt. De nem csak gyertyák voltak ám ott. Különböző kerti díszek: porcelánbékák, teknősök, manócskák, kacsák, tükrök, álarcok. Az egész kert tele volt rakva díszekkel, pompásan nézett ki. Főleg ha még meg is gyújtották volna a gyertyákat! Lenyűgöző látványt nyújthat sok száz apró lánggal égő kanóc. Ráadásul nem is fáztunk volna annyira. Talán. Ki tudja, a látvány kárpótolna.

Az emberek a kertcskében halk, szép muzikaszó mellett gyönyörködtek és közben fájta a szívük, hogy nem rakhatják tele az egész lakást ily módon szép gyertyáskákkal és díszekkel. Éppenséggel megtehetik, de borsos ára van. A gyertyákat meg lehetett venni, de kész vagy lenne, ha az egész la-

kást teleraknánk velük. Jómagam is bolondulok a gyertyáért, nekem is számtalan színű és formájú van, s nagy volt a kísértés, hogy ne költsem el az összes pénzemet az egyikre.

A gyertyák nagyon különbözőek, van egyszerű fehér, vagy egyszínű, van mintás, van zselé alapanyagú, van olyan, amiben különféle díszek találhatóak, van picike, mint a mécses, és van óriási nagy is.

A gyertya mindig is fontos volt az emberek számára. Éjjel fényt adott, mikor még nem volt lámpa, ünnepekkor megalapozza a kellő hangulatot, a születésnapi torta nélkülözhetetlen kelléke, sőt, még áramszünet esetén is hasznát vehetjük. A legtöbb vallásban is fontos szerepet játszik, halottainkról is gyertyával emlékezünk meg. Egyszóval a gyertya nem csak szép, hanem hasznos is. Még a huszonegyedik században is.

Keller Zsuzsanna

Gólyalábon a Völgyben

A nagykanizsai gólyalásosok idén már harmadik alkalommal vesznek részt a Művészetek Völgyében. Mindennap tizenegy órától mutatják be tudásukat Vigántpetenden, a Tökerti sörátorban.

Az eső ellenére megtartották a bemutatójukat, de sajnos nem teljes létszámban, ugyanis a csapat néhány tagja balesetet szenvedett miközben az eseményre mentek. A csapat fiatalokból és gyerekekből állt össze, akik profi módjára kezelik a gólyalábakat. Mind

a három félélt, ugyanis ennyi típusú lábakon mutatják be általában a művészetüket, ha nem esik az eső. Az időjárás miatt csak kétféle lábakat használtak. Már a program kezdete előtt bárki kipróbálhatta a tehetségét ebben az egyedi sportban. Magyarországon is rendeznek több kategóriában is gólyalásos versenyeket. Vannak versenyszámok, amiket minél gyorsabban kell teljesíteni, másokat csapatban sorverseny formájában tesz-

nek meg, akár száz fő részvételével. 2000 óta minden áprilisban gólyalásos fesztivált rendeznek a nagykanizsaiak, amely 2004-ben már Gólyalásos Világjátékok és Utca-művész Fesztivállá nőtte ki magát. Magyarországról és külföldről egyaránt résztvettek rajta hivatásos gólyalásosok. A gólyaláb eredetileg sáros, vizenyős terepen gyalogjáráshoz, párosával használatos rúd. Nagykanizsán is az eső után használták eredeti funkciójában. Manapság leginkább artistákat látunk gólyalábat használni, de a francia parasztlakosok őrzésére, a belga férfiak pedig verekedésekkor alkalmazzák. Persze nem a lábakkal ütik egymást, hanem a tömegből az kerül ki győztesen, aki legutoljára marad a gólyalábon.

A bemutató során ugráltak, szaladtak, keringve haladtak, ritmusra táncoltak a Nagykanizsai Fúvósok zenéjére. A produkciókban szerepelhettek a látogatók is, de aki nem kívánt a nézők előtt botladozni, az eseményt követően kipróbálhatta a lábakat.

Nagyfi Tamás

Amistad

Az Afrikavölgyben, a vigántpetendi faluházban minden délután öt órától Afrikával kapcsolatos filmeket vetítenek.

A hétfői film eredetileg az Álom Afrikáról címet viseli, de a szervezők nem kapták meg minden filmre az engedélyt és ezért átszervezték a filmek sorrendjét, vagyis a mára tervezett vetítést csütörtökön lehet megtekinteni. Az Amistad című Spielberg-filmet adták le, amelyet az időjárásnak köszönhetően sokan néztek meg annak ellenére, hogy feliratos volt. A teremben olyanok is voltak, akik nagy táskákkal érkeztek, viszont a szervezők a kellemesebb mozizás végett nagy puffokat is elhelyeztek.

A film rövid tartalma:

„Az igaz történetet feldolgozó film egy csoport afrikai rabszolga hihetetlen útjának krónikája. Az afrikaiak elfoglalják elrablók hajóját, és megpróbálnak visszatérni szeretett szülőföldjükre. Amikor a hajót, a La Amistadot elkapják, a foglyokat az Egyesült Államokba viszik, ahol a börtönben várják sorsukat, és a vád ellenük: emberölés. Lenyűgöző csata bontakozik ki, mely felkelti az egész nemzet figyelmét, és alapjaiban rengeti

meg az amerikai igazságszolgáltatást. De a vádlott férfiak és nők számára a harc az emberiség legalapvetőbb jogáért folyik - a szabadságért.”

Szereplők: Morgan Freeman, Nigel Hawthorne, Anthony Hopkins, Matthew McConaughey, Djimon Hounsou, Pete Postlethwaite, Stellan Skarsgard.

Az Afrikavölgy további bemutatandó filmjei: a Véres gyémánt, Darwin rémálma, Hotel Ruanda, Az elszánt diplomata, Az istenek a fejükre estek, Paul Simon-Graceland (koncertfilm), Álom Afrikáról, Végállomások, Sivatagi show.

A filmet sajnos nem tudtam végignézni, de pár évvel ezelőtt már láttam. Mindenkinek ajánlom, hogy nézze meg, mert megdöbbentő, milyen felfogásbeli különbség volt ember és ember között két évszázaddal ezelőtt.

Nagyfi Tamás

Tartalom forrása: <http://www.tvfilm.hu/tvfilm/index.php?f=leiras&fid=7689>

Doboljunk együtt!

A hét első napján egy olyan workshop-on voltam Vigántpetenden, ahol mindennap délután öttől dobolást és didzseridoo-t tanítanak felváltva. Hétfőn a dob volt a soros.

A workshop egy olyan program, ahol egy bizonyos dolgot tanítanak a látogatóknak. A dobolás igen népszerűnek bizonyult, minden szék foglalt volt. A vendégek körben ültek le, s egy vezető mutatta meg nekik, hogyan is kell ezt csinálni. A fődobos eredetileg a Salaban együttes egyik tagja lett volna, de bizonyos okokból (a program elmaradási lehetősége és az eső miatt) nem jött el. Hát nagy bajban voltak a szervezők. De Virág Erzsébet felkért egy fiatalembert, akit már sokszor látott a Plébánia Galériában és sejtette, hogy tud dobolni. Nem is tévedett. A fiú tökéletesen levezényelte az „előadást”. Mert a végére már igazán jó produkciót sikerült összehozniuk még a kezdőknek is. A látogatóknak megtanította az alapritmusokat és pár nehezebb fogást. A völgylakók könnyedén vették az akadályokat koruktól függetlenül. Az idősebb

réteg ugyanolyan jól szórakozott, mint a fiatalabbak.

A dobokat az Afro Sound Világzenei Hangszerbolt közbenjárásával használták fel, sőt akár meg is vásárolhatták. Magukat az eszközöket a világ minden tájáról gyűjtötték össze, de

a bolt tulajdonosa törekedett arra, hogy olyan helyekről szedje össze az áruját, ahol az maga is őshonos. Ilyen például Nyugat-Afrika, ahol djembe névre hallgatnak ezek a hangszerek vagy Egyiptom, ahol pedig derbukka a nevük.

Ez az egyetlen ilyen bolt kicsiny országunkban és tele van különlegességekkel. Az árak széles skálán mozognak. A legolcsóbb nepáli dobok 5.000 forintba kerülnek, de vehetünk akár 73.000 forintért is saját dobot.

A produkció hatalmas sikert aratott, rengetegen mennek az előadásokra. Megéri meghallgatni a gyakorlókat vagy akár te magad is beszálhatsz a mókába.

Nyíri Beáta

Táncikálás az eső után

A Néprajzi Múzeum úgy gondolja, hogy mindenféle zenét meg kell ismertetni a völgylakókkal. Hétfőn a magyar népdalok kerültek terítékre Vigántpetenden, a Plébánia Galéria udvarában.

A Veszprém környékén mozgó Kőris zenekar Palóczy Krisztina felkérésére érkezett a Völgybe. Hogy mért pont őket választotta? A Néprajzi Múzeum kiállításrendezőjének két egyszerű oka volt rá: a zenekar nagyon jó zenét játszik és amúgy is már eleve ismerte őket. Az énekesüknek, Baksa Katának hangja tökéletesen illeszkedik a népdalokhoz, kissé reszelős, vibráló és egészen mély. A tagok mind képzett zenészek. Fahrády Bálint és Bódis Erika primások, Fahrády Tamás brácsás, Búzás Csaba bőgőn játszik. Tavaly nagy sikert aratott az elő-

az egész ország területéről gyűjtöttek össze. Az előadók a hideg idő ellenére meglepő vidámsággal adták elő dalukat, s a közönség is jól szórakozott.

A zenélés mellett kialakítottak egy kis területet, ahol bárki szabadon táncolha-

tott. Néhányan éltek is a lehetőséggel a vizes fű ellenére. Körtáncot jártak és felszabadultan ugrándoztak. A tipikus néptáncos lépések mellett voltak egészen érdekes táncolási módok. A végére csak két ember maradt és számomra furcsán mozogtak. Egyet jobbra, egyet balra dülöngéltek összeölelkezve, de mikor a második jobbra jött, a férfi hirtelen visszarántotta a partnerét balra, majd nyugodtan dülöngélt tovább. Ez így elég furin hangzik. Az is volt. Az egészen picik is beszálltak a buliba és ott tébláboltak, kezüket a szájukba dugva bámulták a zenészeket.

Az előadás valós célja, hogy visszacsempésszék az emberek életébe és persze a médiába a népzene kihalóban lévő varázslatos világát.

Nyíri Beáta

adásuk és hétfőn csak az eső szabhatott gátat a tömegnek. De holnap is lesz nap és sajnos az lesz itt az utolsó fellépésük. Érdeemes meghallgatni pergős, ütős, néhol lelassuló számaikat, melyeket

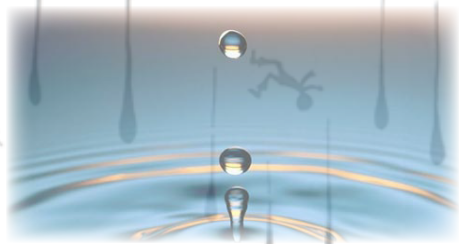
Eső esik, szél fú

A mai napon a Völgy esőre ébredt, ennek persze senki nem örült túlzottan, mivel a programok között sok a szabadban került volna megrendezésre. Éppen emiatt ma jóval kevesebb embert láthattunk a Völgy utcáin, így Taliándörögdön is.

Amerre csak a szem ellát, mindenütt csend és némaság. Persze volt olyan szervező és látogató, aki úgy döntött, szembeszáll a rossz idővel, és az eső ellenére is mozgásban tartja a Völgyet. Sajnos azonban ebből volt a kevesebb. Programok tucatjai maradtak el, mivel az emberek inkább hazamenekültek, vagy a sátraikban, házaikban ültek.

Taliándörögdön ma csak négy helyen találtam völgyturistákat, holott ennél jóval több helyszínnel bírnak. Az egyik ezek közül a Lótér színpad volt, ahol egy óriási fehér sátorban egészen sokan verődtek össze. Itt a linóleummetszés lehetett kipróbálni egy pohár forró tea mellett. Mondanom sem kell, ez nagyon elnyerte az emberek tetszését. Igaz, arra nem sikerült rájönnöm, hogy az ázott társaságnak a forró tea vagy a linóleummetszés volt-e a vonzóbb.

A következő helyszín, ahol egy kis életet találtam, a falu északi részén felállított Klastrom színpad volt. Itt egy gyorsan, házilag felépített kisszínpadon

a Liliomfit láthatták a nézők a Mákófalvai Kós Károly Népház színkörének előadásában.

A harmadik helyszín az úgynevezett Ősök háza volt. Az udvarra belépve rögtön szemet szúrt a gondosan felállított, gyepféglás baromfiudvar. A kicsiknek ez nagyon tetszett, felváltva rohagáltak csemegéért az éhes kacsáknak és csirkéknek. Nem sokkal messzebb, bent a házban könyvbemutató és geológiai előadás zajlott az idősebbeknek.

Az előadások végeztével az ember azt gondolta, már nem sok mindent találhat ma Dörögdön. Tévedés. Ha ugyanis hajlandóak voltunk még tíz percet gyalogolni, rátalálhattunk a Közösségi házra, ahol fiatalok adtak koncertet dobok és xilofonok segítségével. Ezek a tizenhat-tizenhét évesek remekül játszottak, kár lett volna kihagyni. Nem is csodálkoztam tehát, hogy már a koncert előtt tíz perccel elfogytak bent a helyek.

A műsor befejeztével azonban már nem találtam sehol semmit. A legnagyobb látványosságot az út szélén tömörülő stoposok alkották, akikhez hamarosan én is csatlakoztam.

Bakos Csenge „Manjari”

Taliándörögd és a kőzetek

Az Ősök házában ma előadásokat tartottak, aminek a környékre érkező ázott völgyturisták nagyon örültek. Amikor én odaértem, még javában folyt az Íróklub, én azonban valami másra jöttem, egész pontosan egy geológiai előadásra. Be kell vallanom őszintén, én nem rajongok a földtanért, így eleinte nem nagyon vártam az előadást.

Az Íróklub befejeztével lassan szálíngóztak el az emberek, már azt gondoltam, hogy talán ez a program is elmaradt. Tévedtem, ugyanis amilyen gyorsan kiürült a kis terem, olyan

gyorsan újra meg is telt a látogatókkal. Kiszáratva az előadó is megjelent és néhány szóban elmondta, mit is várhatunk az előadástól.

A műsor alapvetően Taliándörögd és környékének geológiai jellemzőit dolgozta fel, ezeket színes képekkel be is mutatták nekünk, egy vetítógép segítségével. A közönséget ez igazán jól lefoglalta, sőt még nekem is tudott érdekeset mondani. Például megtudtam, hogy a környéken terült el az úgynevezett Pannon-tó, így a mészkőben a mai napig találhatóunk kagylómaradványokat. Azt is megtudhattuk, az emberek miért pont ide telepedtek le, valamint ismerkedhettünk a környék egyedi kőzeteivel.

Sajnos a geológus fiatalember nem tudott sokáig maradni, mert már a következő program kezdődött. Az emberek lassan eltűntek a kis teremből, ki a zord esős időbe, de vidámak voltak. Sokat tanultak, hiszen betekintést nyertek a Völgy titkaiba.

Kifelé menet még én is elgondolkoztam egy-két dolgon, pedig ez a téma nem szokott megérinteni, mert számomra élettelen kőzetekről beszélni egy kicsit fölösleges.

Most talán egy kicsit másképp gondolom, de akkor is azt kell mondanom, hogy egy ilyen előadásra tényleg csak az menjen el, aki ért hozzá, és akit komolyan érdekel, különben egy kicsit száraz és kevésbé érdekes.

Bakos Csenge „Manjari”

Tam-Tam

Ha valaki meghallja azt a szót, hogy ütőshangszer, általában csak egy dob-felszerelés, vagy a mára már nagy népszerűségnek örvendő konga, esetleg még a xilofon juthat az eszébe. Nem is gondolunk arra, hogy mennyi különböző fajtája lehet a hangszerek e csoportjának.

Mert lehet dobnak hívni akár egy fazekat is vagy egy hordót, amit különböző eszközökkel ütnek, de vannak manapság akkora dobhegyek a színpadokon, hogy az ember alig látszik ki mögüle. A dob minden hangszer elődje, mert már az ókorban, sőt előtte is ezeken játszottak egy-egy szertatás, vagy rituálé aláfestőzenéjeképp. És ma sem elhanyagolható a jelenlétük a zeneművészetben.

Ma Taliándörögdön jártam, ahol különböző konzervatóriumok ütős szakos diákjai léptek fel.

Rengetegféle hangszer volt a teremben, szinte fel sem fértek a színpadra. A zenészek a kedvenc darabjaikat adhatták elő, mindenki egyet vagy kettőt, szépen sorjában. Nagyon érdekes volt, hogy mennyi különböző, érdekes ütőshangszer létezik. Volt ott vibrafon, xilofon, rengeteg kis- és nagydob és persze

rengeteg közepes méretű tam-tam dob is. Cintányérok, csörgők, lábdobok, üstdobok, triangulum stb. és persze a hozzájuk tartozó ütők is szép számmal megtalálhatóak voltak. Jó látni, hogy van jövője a komolyzenének is, és nem merül ki a fiatalság érdeklődése a dob-szerkók világában, és abban, hogy azt higgyék, hogy a dobot csak ütni kell, és akkor majd egyszer csak jól fog szólni. Meg kell tanulni a használatukat, mint akármelyik más hangszernek.

Ezek a diákok már megtanulták, vagy éppen tanulják még. Sokan voltak, mindegyikük nagyon tehetséges, és a zene, amit játszanak, az fergeteges. Szerintem nagyon érdekes úgy látni egy zenei előadást, hogy nem elfásult felnőttek játsszák, hanem tizen- vagy huszoneves fiatalok, akik abban látják a jövőjüket, hogy magukat és másokat is szórakoztatva elzenélgessenek egész életükben, vagy addig, amíg meg nem unják.

Márkus Vera

LILIOMFI

Én még ezelőtt nem ismertem a Liliomfi történetét, de miután most nem voltam képes végignézni, azt hiszem, már nem is érdekel. Általában meg szoktam várni egy előadás végét még akkor is, ha nem tetszik, de sajnos erről muszáj volt kimennem. Lehet, hogy ez nem az ő hibájuk volt egyedül, nekem is lehetnek rossz pillanataim. Ők sajnos pont kifogták ezt az alkalmat, úgyhogy csak kevés jót tudok írni az előadásról.

Taliándörögdon voltam, és a Liliomfit láttam, a Makófalvai Kós Károly Népház előadásában.

Várni is kellett vagy negyed órát, míg elkezdődött a színház, és a szereplők is a vártnál rosszabbul játszottak. Legalábbis én úgy gondolom, hogy nem érdemes anélkül beírni egy programfüzetbe egy amatőr színészekkel játszott darabot, hogy ne figyelmeztetnének rá. Mert ha tudjuk, hogy mire számíthatunk, esetleg nem fárasztjuk vele magunkat. Nem volt egészen fair.

Szerintem mindenki érzi, hogy egy nem képzett színészt nem túl jó látni a

színpadon, kivéve, ha van valami, ami ellensúlyozza a nemtudását. Itt még ez is hiányzott.

Az esős faluban alig voltak megtartva programok, de a Lőtéren a sátorban zajlott az élet, így a Klastromhoz már csak kevesek jutottak el. De még így sokan figyelték a műsort.

Nem tudom, hogy nekik milyen érzés volt, hogy ötpercenként sügni kellett az amúgy is mesterkéltén játszó színészeknek, de nekem nem túl jó.

Sajnos nekem semmi sem tetszett benne. Hamisan énekeltek, nem tudtak magukkal mit kezdeni a színpadon, csavargatták a ruhájukat, ide-oda kapkodták a fejüket, nem törődve azzal, hogy ezek elveszik az egész előadás bármiféle varázsát...

Persze ezt úgy is fel lehet fogni, hogy jó dolog, hogy nem törődnek a közönséggel, mert ha ők élvezik, hogy ezt csinálhatják és még vevő is van rá, akkor miért ne csinálják, és miért ne lépjenek fel mindenhol, ahová csak hívják őket, tanulatlan szöveggel és színészi tehetség nélkül...

Márkus Vera

Csiki – csuki

Az egész napos zuhogó esőben mindenki egy zárt helyiségű programra szeretett volna menni. A legjobb hely erre a Taliándörögdön található Lőtér-színpad. Van meleg étel, némi sör, és szórakoztató programok, mint például az egész nap tartó malomverseny.

Dél előtt még csak néhány ember reggelizett a viszonylag melegnek és száraznak tűnő helyen, de később megérkezett a szokásos tolongás. A malomverseny szervezői tíz malomtáblával érkeztek, ebből délutánra már csak kettő maradt. Úgy látszik, sokaknak tetszett a játék, és szívesen játszanának otthon is. Az

egyébként a szabályok szerint fekete és fehér színű bábukat most kavicsokkal és kis termésekkel helyettesítették. A tábla leginkább egy pókhálóhoz hasonlít. Négyzet alakú játékmező, és a rajta levő pöttyöket vonalak kötik össze, amiken a bábuk mozoghatnak, de körönként egy játékos egy pöttyel léphet csak arrébb. A lényeg, hogy ha három bábuval sikerül

egymás melletti pöttyökre lépni, akkor le lehet venni egyet az ellenfél bábuiból; ezt hívjuk malomnak. Ez a lépegetés addig tart, amíg valakinek már csak három bábuja marad, mert akkor azokkal oda léphet, ahova akar, de ha már csak két bábuja marad valakinek, az veszít, mert nem tud több malmot csinálni. A hivatalos szabály szerint, ha 15 lépéspár alatt a táblán lévő bábuk száma nem változik, akkor a játék döntetlen. És nemcsak akkor, ha elfogynak a bábu, de ha nem tud hova lépni, akkor is kikap a játékos. Általában ha veszít az ember – ami nagyon könnyű, mert nagyon kell koncentrálni –, dühös lesz és visszavágót követel. Így bárki könnyedén belefeledkezhet a játékba akár órákon át. Többféle tábla létezik, nehézségi szintenként változó, úgyhogy mindenki kedvére válogathat.

Én gyerekkoromban rengeteget játszottam ezzel a játékkal, és anyukám is, és ő is az anyukájával játszott. A malom ókori eredetű, és a középkori diákok játékain keresztül terjedt el.

Ördög Zsófi

Egy kukac kalandjai az emberiséggel

Kovács Emil találkozik egy gilisztával az utcán, aki véletlenül tud beszélni, és megszólítja. Így kezdődik a főszereplő bonyodalma a saját újjával.

Emilt Bán János alakította, aki először '92-ben játszotta ezt a szerepet, tehát tizenöt éve formálja már a karaktert. A darabnak két főszereplője van egy színész alakításában. Emil kukac barátjának szerepét a saját mutatójára kapta. A színész fantasztikusan beszélt két hangon, néha még egy-két mellékszereplőnek is hangot kellett adnia. Jogosan nevezhetjük groteszk előadásnak, a színész a mutatójával veszekedett fennhangon, miközben apró gegek neveltették a közönséget. Ha a nevetésnél tartunk, a Taliándörögdön szervezett programon összegyűlt vagy ötven ember, főként gyerekek, de abból hármat vagy négyet lehetett hallani kacagni. Nem feltétlenül az előadás sikertelensége miatt, lehet, hogy az emberek csak nehezen fogadják el a furcsa a dolgokat, bár néha a felnőttek is elmosolyodtak.

Kovács Emil élete unalmassá vált, a darabból ez úgy derül ki, hogy már unja a zongorázást, a virágmag nem nő ki a cserépből, és abból is elege lesz, és unja Mátyás királyt, mindent és mindenkit. Majd találkozik egy gilisztával az úton, akit nagyon találónak

Kukacmatyinak nevez. Eleinte utálja, mert nem képes elfogadni, hogy egy kukac képes beszélni, ráadásul parancsolgat, és beleköt mindenbe. A végén azonban a legjobb barátja lesz, akinek köszönheti életkedve visszatérését. Megtanítja zongorázni, és gondoskodik róla mindenben.

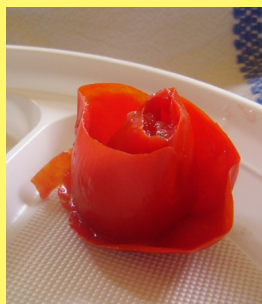
Az előadást az Óvodakertben tervezték bemutatni, de az egész nap tartó eső miatt át kellett költöztetni a közeli, fedett Lótérszínpadra.

A svéd származású Barbro Lindgren gyermekkönyvéből készült színdarab tökéletes példája a svéd gyermekirodalom különös humorának.

Ördög Zsófi

Főzőverseny Dörögdon

*Idő? 12 óra.
Helyszín?
Taliándörögd,
Ősök háza.
Program?
Főzőverseny.
Időjárás? Zuhog.
Elmarad?
Kétséges...*

Ezekkel az adatokkal indultam el délelőtt erre a programra. Sajnos nagyon esett az eső, és egészen a megérkezésemig majdnem biztos voltam abban, hogy a program vagy elmaradt, vagy elhalasztották. Mire odaértem, kiderült, hogy megtartják, csak egy kis helyen, valami tető alatt. Elég zsúfoltan fértünk csak el, de az illatok kárpótoltak mindenért. Amikor beléptem az Ősök házába, megcsapott a levesek és pörköltök illata. Bevallom, először azt hittem, hogy valami sült hús készülődik, mert az illat megtévesztő volt, noha ahogy egyre közelebb értünk, már inkább hasonlított gulyásleves illatára, bár az sem talált. Az első, amit megláttam, egy paradicsomból kifaragott rózsza volt, pontosabban csak a paradicsom héjából készült a remekmű. A második, amit megpillantottam, az a bográcsokban rejlő étel volt. Pontosítanék, ugyanis mindenki mást főzött. Volt pörkölt például kacsából vagy libából, ez sajnos nem derült ki, mert még a szakács sem tudta pontosan megmondani az érdeklődőknek. Voltak levesek, volt valami paprikás krumplira hasonlító dolog, de

nekem személy szerint jobban tetszettek az alapanyagok, mint mondjuk paprika, paradicsom... stb. Nem azt mondom, hogy nem lehetett finom az elkészült étel, de én nem ettem volna belőle. És nem is ettem. Pedig megtehettem volna. Bárki ehetett az elkészült ételből, aki kívárta a sorát. A közönségnek nagyon tetszett, ugyanis elmentünk körülbelül öt-tíz percre, mert azt mondták, hogy még annyi idő, mire kész lesznek az ételek, és amikor visszamentünk, már kígyózó sorok álltak a bográcsok előtt. A főzés jó hangulatban telt, mert fogyott közben a bolt sörkészlete. Megjelent a helyszínen egy vérbeli szakács is, aki a TV Paprikától jött, és őt is látták a megjelentek sört inni.

Sajnos a végét már nem tudtam megvárni, hogy kinek mennyire ízlett az ebéd, mert az eső miatt csuromvizes voltam és nagyon fáztam, így siettem haza.

Porcsalmy Anna

Egy Kiss Erzsi Zene

Kiss Erzsi nem talált ki semmi újat, egyszerűen csak eszébe jutott alkalmazni az egyik legősibb, ösztönösebb cselekvésünket, a hangok használatát, a halandzsát.

A gyermeki naivsággal egymás után ki-ejtett hangok, szóttagok nem követnek rendszert, nincs semmifajta kötöttség. Egyedül a zene lüktetése, a dallam, a ritmus számít. Úgy tűnik, nincs így értelme a szövegnek, pedig nagyon is van. Épp az az értelme, hogy olyan érzéseket, képeket fejezzen ki, amit a kiüresedett, rongyossá használt szavak már nem képesek.

Ez a szabadság süt a színpadról koncertjeiken, ez látszik Kiss Erzsi rikító vörös haján is. És ebből ragadt át ránk valamennyi tegnap Pulán, a Bárkakertben. Valahogy úgy tűnt, mindenki boldog, feloldódik a zenében, még a büfénél lévő tumultusban is ismeretségek szövődnek veszekedés helyett.

Persze ne feledkezzünk meg a zenekar többi tagjáról sem, akik létrehozzák magát a zenét. Sütő Márton a gitárnál, Vajdovics Árpád a basszusgitárnál, G. Szabó Hunor a doboknál és Kiss Erzsi

mellett a másik, talán kicsit lágyabb, nőiesebb, hagyományosabb hang, Kovács Linda. Mind iskolákat végzett, jól képzett jazz-zenész, olyan szinten tudnak bánni már hangszerikkel, hogy akár el is tudják felejtetni mindazt, amit tanultak az iskolában. Belőlük is hiányzik a kötöttség, szerencsére. Kicsit persze úgy tűnik, a zenekar másodlagos, háttérszerepet tölt be Erzsi mögött, de ez egy ilyen erős személyiségnél nem is csoda. Hiszen nem csak egy egyszerű énekesnőről van szó. Volt neki már köze színházhoz, tánchoz, filmhez is, jelenleg is több projektben vesz részt, nem csak megjelenésében sokszínű. Úgy vibrál a színpadon, hogy az egész közönség bemelegszik, elkezd pörögni, táncolni. Talán egy nyugisabb, ülős koncerten jobban átjönne az érzés, így inkább csak a buli számít. De sebjá, ez egy ilyen koncert lett, épp a kötetlenség miatt az összes máshogy sikerül. Már várjuk a következőt!

Nagy Klaudia

Jelen voltam...

JELENKOR

IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

-ban

Fél hat környékén, mikor megérkeztem a pulai művelődési házba, érdekes látvány fogadott. Néhány lézengő ember az udvaron, a színházteremben pedig egy koncert főpróbája zajlott. A nézőtéren elvétve akadt egy-két néző, akik unott arccal újságot olvastak, és percenként az órájukat nézték. Vajon hol késik Tolnai Ottó?

Nem sok idő telt el, és az ajtóban megpillantottam valakit, aki nagyon emlékeztetett a híres költőre. Kicsit álldogált ott, majd szem elől tévesztettem. A színpadon viszont megjelent Ágoston Zoltán, a beszélgetés vezetője, a Jelenkor völgybeli megjelenésének szíve és lelke. Nemsokára meg-

érkezett maga a költő is, helyet foglalt a színpadon, és már kezdődhetett is a másfél órás beszélgetés. Pontosabban csak kezdődhetett volna, mivel az eseményt egy sorsolással kezdték. Az a szerencsés néző, aki először mondta ki a felmutatott könyv szerzőjének nevét, jutalmul kapott belőle egy példányt. Hosszú másodpercek teltek el teljes némaságban, míg végül egy lánynak eszébe jutott: Nádasdy Ádám. Rögtön felkiáltott, és a név mellé elárulta nekünk a kötet címét is.

A játék után végre megkezdődhetett a várva várt beszélgetés. Számomra sajnos egy kis csalódást okozott, mert azt vártam, hogy a költő önmagáról beszéljen. Igaz, sok szó esett arról, hogy miként

lett irodalmár Tolnai Ottó, de maradt bennem hiányérzet ezzel kapcsolatban.

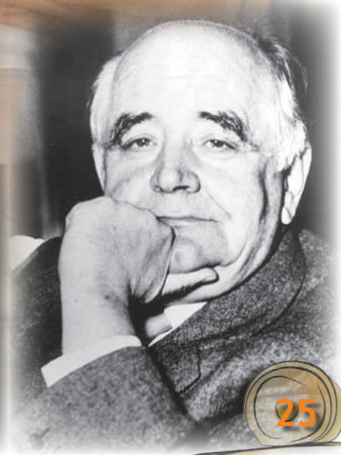
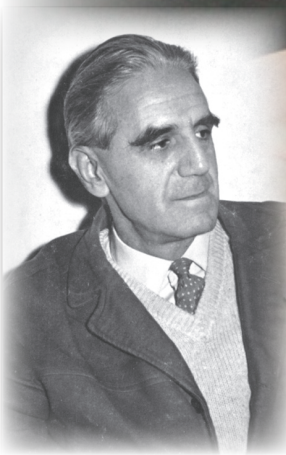
Egyetlen fő téma kísérte végig ezt a másfél órát: a katonai iskolák rendje, és az ott nevelkedő poéták személyisége. Ágoston Zoltán és Tolnai Ottó rengeteg hasonlóságot fedezett fel pl. Rilke és Ottlik Géza jellemvonásai között. Mindkét költő rendkívüli testi erővel rendelkező férfi volt, akik kemény kiképzést kaptak a katonaságnál, ám lélekben megmaradtak viharos lelkű, kicsapongó kamasznak. Ez a tulajdonságuk tette lehetővé, hogy megírják rendkívüli érzékenységgel és tehetséggel bíró műveiket. Nem sok idő kellett ahhoz, hogy a téma elkalandozzon egy Tolnai Ottó által nagyon tisztelt író, Krleza felé. A horvát költő sokáig élt Magyarországon, egy pécsi katonai iskolában volt kadét. Rilkéhez és Ottlik Gézához hasonlóan az ő életében is meghatározó élmény volt ez

a néhány év. Itt élte ki korai expresszionizmusát, és Petőfi-verseket fordított saját nyelvére.

A költő saját műveiből is olvasott fel a közönségnek. Hallhattunk egy Mészöly Miklóshoz írt költeményt, amelyben a költő sajátos testi hibájára, kissé furcsán álló ujjaira hívja fel a figyelmet. A beszélgetés végén pedig elhangzott egy novella, Teljesen nyugodt volt címmel.

A program furcsán ért véget. Egy olyan előadás következett, amelyet a közönség már nagyon várt. A székso-rokból kérdések hangzottak el: hol lesz Cseh Tamás? Kint vagy bent? Tolnai Ottó pedig nem kapta meg a nézőktől a megérdemelt elismerést. Nekem ez azt jelentette, hogy az emberek csak „előzenekarként” kezelték a költőt és beszélgetőpartnerét...

Kovács Janka

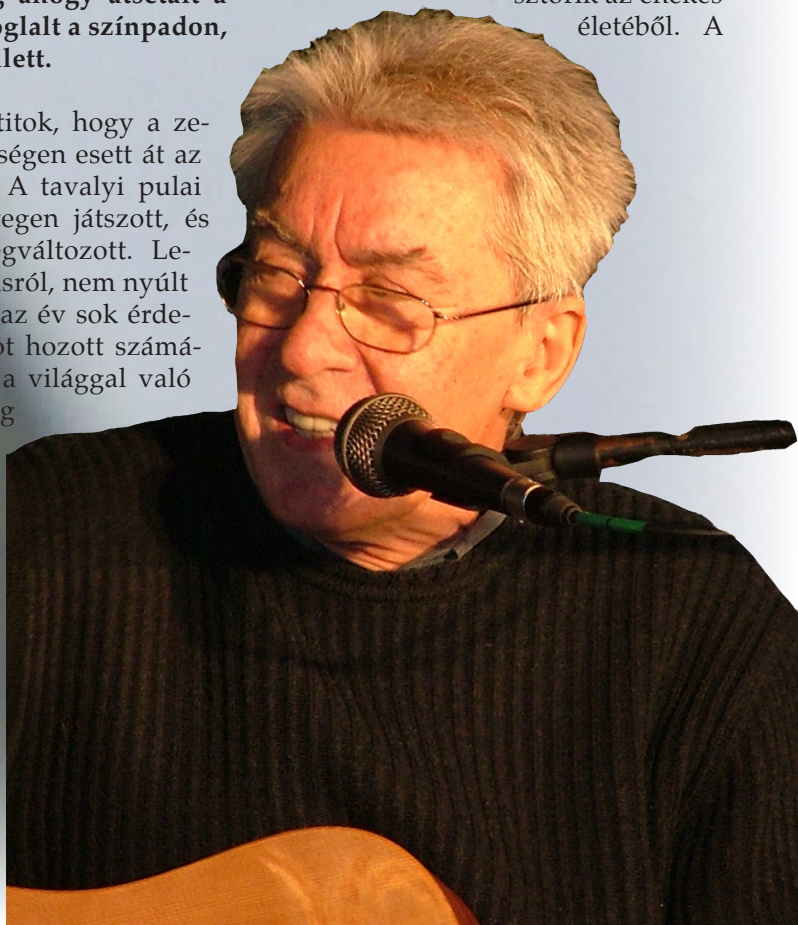

Csended vagyok...

Cseh Tamás megtörte a csendet. A zsúfolásig telt Bárkakertben mindenki izgatottan várta, hogy megjelenjen, és szóljon hozzánk, énekeljen nekünk, vagy egyszerűen csak ott legyen. Kisvártatva meg is jelent a büfé mellett. A közönségen halk moraj futott végig ahogy átsétált a kerten, és helyet foglalt a színpadon, Bérczes László mellett.

Senki előtt sem titok, hogy a zenész komoly betegségen esett át az elmúlt egy évben. A tavalyi pulai koncerten már betegen játszott, és utána minden megváltozott. Leszokott a dohányzásról, nem nyúlt gitárhoz többé. Ez az év sok érdekességet, tanulságot hozott számára, megváltoztatta a világgal való viszonyát, nemrég például elnevezte az orvosokat „fehér vadászingszinos harcosoknak”. Előlünk sem tűnt el teljesen: folyamatosan tájékoztat arról, hogy mi történik vele, milyen a jelenlegi egészségi állapota. Most pedig

könyv készül róla, egy amolyan Cseh Tamás-lexikon címszavakkal, mint például: király nyíl vagy megskalpolt bőrgarnitúra. Minden egyes kifejezésre található magyarázat, ezekből néhány el is hangzott a beszélgetésben. Előkerültek régi történetek, híres sztorik az énekes életéből. A

berlini koncert egy nagy élmény volt Cseh Tamás számára, ugyan nem indított meg benne változást előidéző folyamatokat, de legalább megtanulta, milyen érzés hatalmas közönség előtt énekelni.

Ő, aki soha nem énekelt még tízezer ember előtt, és akinek a koncertjein a legnagyobb létszám négyszáz volt, megtanulhatta, milyen érzés, ha ennyi ember nézi az előadót. Tízezer ember, mintha csak összeroppantanák pillanataikkal a színpadon álló kis alakot. Személytelen, mert nem tud szemkontaktus által közel kerülni a közönséghez, egy arctalan massa részesevé válik mindenki, aki kapcsolatot próbál teremteni a művésszel a zenén keresztül.

A beszélgetés során elkalandoztunk Cseh Tamás fiatakorába is, mikor még csak elhelyezkedően volt a pályán,

ám Jancsó Miklós rögtön felfedezte. Munkát adott neki, ő pedig zenét szerzett a rendező filmjeihez és eközben rengeteg érdekes emberrel ismerkedett meg. Köztük volt például Tiziana, egy olasz lány, akiről Bérczes László nem tudta eldönteni, hogy vajon a könyvbe illik-e vagy sem. Végül a zenésszel közösen megbeszélték, hogy a kép helyet kaphat a sok olyan fotó között, amelyek bekerülnek a könyvbe.

A program vége volt a legjobb dolog, ami itt történhetett velem a Völgyben. Cseh Tamás újra énekelt. Egyszerűen csak elővette a gitárját és megszólalt. A programfüzetben beharangozott talánból (ez a gitár előkerülésére vonatkozott), biztos lett. És még egyvalami biztos: jövőre újra láthatjuk Cseh Tamást, itt, Pulán, egy teljesen önálló koncerttel.

Kovács Janka

IMPRESSZUM

Főszerkesztők:

Papp László

Ress Tünde

Szabados Péter

Korrektor:

Szilvásy György Péter

Képszerkesztő:

Klacsán Margó

A cikkeket írták, szerkesztették és a fotókat készítették:

Bakos Csenge

Czegány Pál

Deák Kristóf

Jack János

Kárpáti Viktória

Keller Zsuzsanna

Kiss Katalin

Kovács Janka

Márkus Veronika

Nagy Klaudia

Nagyfi Tamás

Nyíri Beáta

Ördög Zsófia

Pánczél Klaudia

Pintér Edina

Porcsalmy Anna

Rapali Vivien

Takács Bence